

ΤΟ ΠΙΑΝΙΣΤΙΚΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΠΑΧ

(Συνέχεια και τέλος)

* * * WALTER NIEMANN

"Όπως δέ μοιάζει τό εντα πρελούντιο μέ το δλλο, τό ίδιο δπέχει και ή μιά φούγκα από την δλλή!" Όπως, όπο τη μιά μεριά, έχουμε πρελούντια με ρυθμική *figuration*, ή πρελούντια με παιγνιδιάρικο ή μελωδικό ή αστρηρά πολυφωνικό χαρακτήρα, και πού κάποτε υπερβάλλουν σε άντιστικτική τέχνη τη φούγκα πού άκολουθει, από την δλλη μεριά μπορούμε να μελετήσουμε στις φούγκες δλους τούς τρόπους και τις μορφές αυτού τού ποδ αύστηροι είδους της Τέχνης, από την πιό άπλη τρίφωνη ώς την πιό πολλοπλοκ διπλή και τριπλή φούγκα, από την πιό πολ έλεωθερ και χωρίς δέξιες ώς την πιό αύστηρη και βαρυσήμαντη, με δλες τις άντιστικτικές φινέτσες (κανόνες μεγεθύνεται, άναστροφές κλπ.). Καλ μόν γι' αυτόν τον καταπληκτικό πλεύτο σε μορφές το εκαλά συγκερασμένο κλειδούντων μέλος είναι μοναδικό. Δέν υπερέι δημος και το περιεχόμενο του! Αύτοί είναι τόσο μεγάλοι, τόσο υποκειμενικοί, τόσο δύστελα δικο του, ανεκάρτητο και προσωπικό, ώστε δ συγχρονισμένος έκτελεστης να πρέπει να ζήση έν διολογήρου και να βιθυσθή μέσα στο "Έργο, προτού άποφασίσῃ νά τό παρουσιάση μπροστά στο Κονιό. Κι αυτή τη δημοσία έκτελεση έχουν το δικαιώμας νά την άποτολημένου μόνο δληπνήνται και μεγάλες προσωπικότητες, γιατί μέ την «άντικεμενική», δην την έποντομάδουν, άκοδημαϊκή έκτελεση το Bach δε γίνεται τίποτε. Έδω πρέπει νά μπορεθει κανείς, άναβιμουργώντας ποιητικά, νά δώση μουσική έκφραση σι δι συγκινει την άνθρωπην καρδιά, στα μαχιλίτερα και λεπτότερα συνυποθήματα. Κι αύτός δ θησαυρός από ποίηση και αίσθημα, αύτός δ πλούτος από το πο δέστερο περιεχόμενο της ζωής, είναι τόσο θαυμαστό, μεγάλο και ανεξάντλητο, πού μέ δυσκόλεια μπορει να καταλάβη κανείς γιατί τα πρελούντια και οι φούγκες το Bach άκομη και σήμερα, μόνο για λίγους σημαίνουν έναν άσυγκριτο και άναντι κατάστατο φυσικο και πνευματικο κτήμα, και γιατί παι, ζουν ένα τόσο έλαχιστο ρόλο στη δημοσία μουσική ζωή.

Για νά μπορέτε κανείς νό ειδόντη εύκολωτερο στα πρελούντια και φούγκες! Ιωνς μπορει νά βοηθήη από και ί δκόμη, από τό ρωμαντικο τους στοιχείο. Για πολλον καιρό τό παράβλεπτον χάριν τού δηλιστικικο στοιχείου. Και δώμας πόσο άιδιάφευστα μεγάλοι είναι! "Άξ εφαλλούσσοι διδύμη μια φορά τό Ήρο αύτο ποδ είναι το «Ειρό βιβλίο του πιανίστα, ή «Παλαιά Διαθήκη» του, άντιθετα με τη «Νέα Διαθήκη» πού είναι οι συνάτες τοδ Μπετόβεν δπος λέει δ Hans von Bülow.

Τό θαυμάσιο ποιμενικό πρελούντιο σε μι μεζίοn (I), τό τόσο χαριτωμένο πρελούντιο και φούγκα σε φά έλασσον (II) με την άρθη και σιγανή μελαγχολία τους, τό υπερβο μεστό σε περιεχόμενο σε οι έλασσον (I), τά βαθυτόχαστα, γεμάτα πόνο και μυστικισμό πρελούντια και φούγκες σε ο ίδη..,το διεσ. και μι ύφ. έλασσον (I); τό μεγαλόπερτρο πρελούντιο σε ντο μειζ (II), τά εθύμια δλλά και με σκέψη πρελούντια και φούγκες σε φά διεσ., το διεσ. και σι ίδη μεζίοn (I), ή γεμάτη πάθος και βαρύτητα ρέ μειζ. φούγκα (I) πού είναι

έπειργασμένη με τούς ζωντανούς παρεστιγμένους ρυθμούς της γαλλικής ούβερτούρας, τό μελαγχολικό πρελούντιο σε σόλ δίεσ. έλασσον (I), τά πρελούντια και φούγκες σε οι δρ. μεζίον, στο γεμάτο μυστικισμό και σκέψη adagio τοδ «Ιταλικού Κονσέρτου», στά γερμανικά άργα μέρη απ' δλα τά Βρανδεμβούργο Κονσέρτα, στά «χρωματική Φωνάσια ή Φούγκα», στις «Παραλαγές τοδ Goldberg» σ' έκεινη την άπλη δρια, πού έχει πάρει τό δνομά της από έναν πανίστια της έποχης, με τό δόσηρο Μικρόκοσμο τών 30 παραλαγών, (πού άποτελει τό παλιότερο μεγάλο ταΐρι τών παραλαγών τοδ Μπετόβεν έπάνω σ' ον δάλος τοδ Diabelli, και πού δσφ.λώδες έχουν γραφή κάτοι από την έντονωση αυτού τοδ Ήργου τοδ Μπάχ.) με τούς θυμάσιους κανόνες τους, τις φούγκες τους, με τό βαθό τους adagio σε σόλ διεσ. έλασσον και τό εθύμιο quodlibet στο τέλος, δέν άνθει ήδη, σ' δλ' αυτά διοτακτικό και ήρεμο το γαλάζιο λουκούδι τοδ ρωμανισμό; ποδ Ρωμανισμό, ποδ φυσικό έκφραστει με τη μουσική γλώσσα τοδ ίδου αίλυν, δλλά πο μ τόση σερήνεια παρουσιάζει τή σπουδαιότερη ιδιότητα του, δηλ.δη, τό νά άποτραβιέται δημηουργός στο άπομικο του έγω.

Η έπιδραση τοδ Bach φθάνει ώς τή συγχρονη έποχη, δην μας δείχνει ή τέχνη τοd Reger, πού δέν είναι νοητή χωρίς αδόντ. Η ούδια της έποχης του δέν μπορει νά παλιώσει κι' ούτε θά παλιώσει ποτέ, δην και είναι βεβιον δην ωριμένα γυρίσματα ποέ έπαν λλομβάνονται συχνά, ωριμέγες πτώσεις και ποικίλματα πρέπει νά θεορει κανείς σάν δασμήνα άφοδια οή έποχης του. Η μελέτη τον έργων του απότελει σήμερα περισσότερο από ποτέ τή βάση κάθε σοβιεράς ασχολίας με τη μουσική χωρίς τη σπουδή τοd Bach μενει ή μόρφωση κάθε πανίστιας δτελής, γιατί περισσότερο από δποιασθηποτε σλλη μουσική άπαστει ήρεμια στο παιζέμιο, δένει την τακανότητη της Τέχνης και διαπλέθει τήν άνεστρηση τών χερών. Μέ τι θαυμαστό τρόπο κατώρθωσε δ Μπάχ νά συνταριάσει στά προπαρεσκευαστικά έργα του για τά «πρελούντια και φούγκες!» (στις διφώνες και τρίφωνες Inventions, στά μικρά πρελούντια και τις σημφωνίες) τή φόρμα και τόν έκπαιδευτικό προορισμό τών παιδαγωγικών πρελούντιων στό πνεύμα τοd Κυθήνα, τοd Fischer ή τοd Pasquini με τό πο δλλεκτικό και τό πο δύενικό περιεχόμενο μέσα σε χαριτωμένες παινιστικές μικρογραφίες! "Έκτος απ' δλ" αυτά δ Μπάχ, έργασθεις για τά «συγκερασμός τής σκάλας καθώς και για τό φωνικό δακτυλίσμο στό πιάνο, χρησιμοποιώντας και τόν άντιχειρα (όπως τόν μεταχειρίζαστε και σήμερα) πού δάκμη κι δ Couperin, καθώς και δλλοι μεγάλοι διδασκαλοι τοδ πιάνου τής έποχης του, μόνο κατ' έξαιρεσιν (για τά μεγάλα διαστήματα) τολμούσαν νά χρησιμοποιήσουν. Άπο τή εδοκάλια τοd toucher στό άπαλο και Ικανό για χρωματι-

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΜΠΑΧ

σομών *chavichord* πού τὸ προτιμούσε ὁ Μπάχ ἀπὸ τὸ σκηνόπτερο *cembalo*, μπορεῖ Ιωνᾶς νὴ ἐγκρήψῃ, πῶς τοῦ ήταν δυνατόν νὰ πάλι μὲ τόσο ἑφαρίᾳ καὶ σχεδόν ἀδιόρθωτη κίνηση, κινωνῆται μόνο τις μπροστινές φάλαγης, γε τὸν δυστάλων καὶ μὲ τέλειας ἡρεμίας τῶν χερών. Τὸ διά τι κατώρθων αὐτοσχεδίαζοντες στὸ πάνω καὶ στὸ ἐκκλησιαστικὸ δργανο, σὰν κατατέχνης ποὺ σνοιξε ἀπόλυτα ρωμανικούς καὶ ἔντατικά μοντέρνους δρόμους, μποροῦμε περίπου νὰ τὸ εἰκάσουμε ἀπὸ τὸ «Χρωματικὴ Φωντασία» καὶ φούγκας ποὺ κυλάει σὰν χειλαρμός με δυρική ἐκκλησιαστική ἑσσόρα, λειωθερία, μεγάλη, τολμηρή, μὲ τὸ μέρη της, ποὺ είναι σὸν ρεταρό, ποὺ μιλοῦν, ἥ ποδ ἐτναι σὸν ἀλευθερες καντέντος,

Η πιονιστική μουσική τού Μπάχ είναι και θα μελένει μοντέρνα, γατι καθρεφτίζει φυχικές καταστάσεις καὶ γεγονότα μεγάλη στάθμη καθρέψη μεγάλη βαθεία στην θρώπινης καρδιάς κατά τέτοιο τρόπο, που θα μείνει ζωντανή σε δέλους τους καιρούς δια τις άφαρέστει κα-
νέι ωριμάνει λυγή νήσι ἐπόχης της.

Τή σωστή θέση απέντανε της την παίρνουμε σήμερα μόλις σιγά σιγά, γιατί και ή ανθύπα πών εργάνων τον Μπάχ δρχιστής δόπια και τών Εργάνων τον Χαϊντελ, μέ αμύτηρης σφάλματα. Για πολὺν καιρό δέν έλογυράζομε το Μπάχ σύν την ουσιότητη της έκλιψηστικής μουσικής, σάν τον μάστορα της φουγάκας, σάν ένα μουσικό δρχυλογιστή, σάν μιά παλιά, στεγνή περόνια; Μια παρόδηση χωρίς σκέψη ποτέ δύσκολα μπορεί να έριζειδη, στραβά μελέτη τον Μπάχ ποτέ άρχιζει ναρίτερα απ' δι, τι πρέπει δασκαλοί χωρίς πνεύμα, φιλτριστοί και φευγωρωματικοί έπιγνοι ποτέ ήταν άνικανον να νοιώνουν το Μεγάλο, δι' αύτά ήταν αιτία νά μένη σκεπασμένη με χώματα τόσο πολύν καιρό ή σπηλιά, ποτέ έκριψε το πολυτύπωτό αύτό χρυσάφι. Τό μεγαλύτερο πετάλιο το έχει η παλιά σχολή της Λευφίας πού, έμψυχωμένη από τον πιο ειλικρινή παιδιγωγο γικό Έρωνα έφροντες διερκών για κανονιδημένες έκδοσεις τον Μπάχ, δινόντας μας όμως πάντας τον «κολλαρισμένο» Μπάχ, τον αύστηρο και τὸν υπερβολικά συμφορών τόν απόκομικρωμένο από την έποχή μας Μπάχ, ποτέ τών Εργάνων τον πρέπει νά θεωρούνται «πρόπτ' αὖ διὰ σάν ασκήσεις τῶν δακτύλων τον αύστηρον στύλο, που πρέπει νά τη περάση κανείς κα' όρχην στη θέση τῶν *etudes*» διώτας Εγροφε διότι Louis Köhler στα μέσα τοῦ 19ου αιώνας Σήμερα έχουμε μεταποθήσει από τη μιά άκροτητα στην άλλη. Κολυμπούμε στον ωκεανό μιάς λατρείας τον Μπάχ, ποτὲ ή κολοσσαίας της έκτασης περιέχει άρκετονς κινδύνους και έχει π.χ. πολὺ άδικησει τὸν Χαϊντελ ρίχνοντας τὸν στη λημοσούνη. Μεγάλο ρόλο βέβαια παίζει η μόδα.

"Όπως δι πατέρας "Ομηρος Ετοι κι" δι Μπάχ ζεκουράζεται κάπου κάπου την πνευματική γι' αυτό είναι καλύτερο μελετώντας τό πανιστικό του Έργο ότι να μαθαίνουν κανείς νά ξεχωρίσει τό βιώσμα διπό το λιγύτερο καλόν και νά θμολογήσει κανείς τίμια διτί αυτό δι έκεινο τό καμάτι ήταναν πρωτοβιβλιόν μόνο γιά την έποχή του. "Ετοι δι πατέρη κανείς μέ μεγαλύτερην άγαπή να έμβαθυνά στόν απέρστο πλούτον των μετρίων του Ήρωαν. Κομψά, τια σαν τά πρελούδιαν και φούγκες σε μι ήλαστ., ντόθισες. Έλασ. ή σι θρ. Έλασ. διπό το εκαλά συγκεραμένο κλειδούκωνβαλόν, στά όποια μας αιωλει και στα πάνω δι

“ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ”

μεγάλος Διδάσκαλος τῆς προτεσταντικής ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, κομμάτια πού είναι γεμάτα ἀπό τὴν πιδῶνεντή ὁγάπη πρὸς τὴν φύση, πού καὶ αὐτὸς μονάχος ἀρκοῦν γιὰ νὰ μᾶς κάνουν νὰ οἰσθωνόμαστε διτὶ ἡ καθηρινή μεγάλη καὶ βαθεῖα τέκχη τοῦ Μπάζι. Εἴναι για μᾶς καὶ γιὰ τοὺς ἀδόκητούς με γενεῖς μάς δροσήρη πηγῆ πού μπορεῖ νά μᾶς δυναμώνῃ καὶ νά μᾶς καθηρίζῃ ἀπό τὸ ἀποτικτικό καπνὸν καὶ τὸν ὑπερπολιτισμό μιᾶς ἀποτυπωτέας μουσικής.

Mazzeo et al.